

PANNÓN WERTHER

Domonkos István

Szavait ha gondolat fedezte volna bár. Szokása volt írásaiban kergetve kizárólag lányokra szorítkozni. Napközben gyakorta közéjük is tévedt magában. „Erős váraim, Ti!” — ijesztgette őket. Szerették is talán merően más alkata, megtévesztő férfiassága, zavart keltő határozatlansága miatt. A tiznél is több pár comb, meztelen kar, súlyos kebel, a tiznél is több törzs, derék, díszített fej, a könnyű fajsúlyú hús inkább ijesztő mennyisége (alatta már-már csontra sem mert következtetni), a medencecsontokon azonban — valamint e lelkek szemmel látható összetettebb birtoklásra való képtelensége eleve kizárta nála a kezdeményezés és választás gondolatát is. S e palástolt kénysernek gyötrődve behódolva megmozdult benne, ami velük közös volt, s úrrá lett titkolt céljain és a közös víz, nap, levegő, föld vállalására ösztökélte.

Egyre ringóbb lett közöttük hát idővel járása, egyre tisztább akarat, egyre sűrűbb idegeinek szomorú lombja, egyre feslettebb ajkán a csend, zagyva és lazább. Azt is megérte, hogy önvágya tárgyaként sétálhatott csakhamar magában, könnyű selymekkel bőrén egy délután. Egyre gyakrabban töltötte el a máris jogos irigység, a máris hivalkodó alázat. „Ez a jelenség arra ösztökél, hogy kitartsak” — morgoghatta tükörben tetszelegve később a felelőtlenül szabadjára engedett, jóvátehetetlen változás korai jeleit testen nyomon kísérve.

Baljós gyors sikere, a hamis lélek-közel gyönyörteljes távlattalansága lépten-nyomon feledtette el vele végül is, hogy mást akart.

„Ki ez az egyre ringóbb járású, ki mind kevésbé hasonlít önmagára, ki ez a maradni kész, ki ez a számító, ki maga ellen támasztotta fel a nőt magában?” — így méltatták az erre hivatottak.

Aztán valaki énje ellentétét ismerte fel végre illatos suhanásában, félreérthetetlen buján-új idomaiban, aztán valaki semmit sem sejtve túrt bele egy este hófehér vállára leomló mégis valószínűtlen hajába, ajkával alig-ajkát érintve.